

A Könyörületes és Irgalmas Alláh nevével

A SZUNNĀ (A PRÓFÉTA HAGYOMÁNYA) ÉS A DZSAMĀ'Ā (AZ ISZLÁM IGAZ KÖZÖSSÉGE) HITTÉTELEI

Írta:

Muhammad Szāleh al'Uthajmīn

Arabról fordította: Abdul Fattah Munif
Nyelvhelyesség: Oláh Beáta

Bp., 2001.

Bevezetés

A hála Alláhnak jár, a világok Urának; tanúsítom, hogy nincs más (jogosan imádható) istenség csak Alláh (Az Isten), egyedül Ő, Akinek nincs társa; Övé az igaz és nyilvánvaló Uralom. És tanúsítom azt is, hogy Muhammad az Ő Szolgája és Küldötte, aki a próféták pecsétje, az engedelmes muszlimok elöljárója; Alláh Kegyelme reá, az Ő családjára, a társaira és azokra, akik jötteteikben követik őket, a Feltámadás napjáig.

Alláh, a Magasztos, elküldte Küldöttét, Muhammadot (Alláh kegyelme és békéje reá) a helyes vezetéssel és az igaz vallással, könyörületként a világok, példaképként a jól munkálkodók számára, és bizonyítékként az összes, Muhammadot meghazudtoló ember ellen.

Vele, azzal, amit leküldött neki (a Kor'án) és a bölcsességgel (A Szunnā) világossá tette mindazt, ami a szolgáltók javát, helyzetük jobbítását - vallásukra és evilági életükre nézve - eredményezi: az igaz hittételek, a helyes tettek, az erényes erkölcsök és a magas szintű illemek. És Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) nemzetét a hófehér, kitűnő úton hagyta, amelynek éjjele olyan, mint nappala, nem tér le arról csak az, aki nem akar eszével élni.

Ezen az úton jártak azok, akik eleget tettek Alláh és Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) utasításainak, ők a teremtmények legjobbjai: a Próféta társai, és az azokat követők. Ők a sarī'a (az iszlám törvénytára) szerint végzik dolgaikat, ragaszkodnak a „Szunnā”-hoz a hittételeket, az istenszolgálatokat, a magatartást és az illemet illetően, és ők azok, akik még mindig az igaz úton járnak, diadalmasan. Nem árt nekik az, aki cserbenhagyja őket vagy eltér tőlük, addig, amíg - miközben ők megtartják ezt az állapotukat - el nem jön Alláhnak, a Magasztosnak az utasítása (a Feltámadás Napját illetően).

Mi pedig - hála Alláhnak - az ő nyomdokukon járunk, és a Kor'ánnal valamint a „Szunnā”-val támogatott életútjuk vezet minket. Ezt Alláh, a Magasztos Kegyeről való szólásként, és felvilágosításként mondjuk arról, hogy milyenek kell lennie minden hívőnek.

Alláhot kérjük, hogy szilárdítson meg bennünket és muszlim testvéreinket hitünkben, evilágon és a másvilágon, és hogy adakozzon nekünk Kegyelmisségéből Ő, az Adakozó.

Ennek a témának a jelentősége, és az emberek e körüli összekülönbözése miatt kedvet kaptam ahhoz, hogy leírjam összefoglalóan a hittételeinket, a Szunnā (a Próféta hagyománya) és a Dzsamā'a (az iszlám igaz

közössége) népének hittételeit, amelyek: a hit Allāhban, angyalaiban, Könyveiben (Kinyilatkoztatásaiban), Küldötteiben, a Végső Napban és az Elrendelésben, és annak jó és rossz oldalában.

Allāhot, a Magasztost kérjük arra, hogy tegye mindezt neki szenteltté, megelégedettségével megegyezővé, és tegye hasznossá azt szolgálóinak.

HITTÉTELEINK

(A HIT Allāhban, angyalaiban, Könyveiben (Írásaiban), Küldötteiben, a Végső Napban és az Elrendelésben, és annak jó és rossz oldalában.)

Hit Allāhban

Hiszünk Allāh, a Magasztos Úrságában (Rubūbijja), vagyis abban, hogy Ő az Úr, a Teremtő, a Király, minden dolog Elrendezője.

Hiszünk Allāh, a Magasztos „istenségében” (Ulūhijja), vagyis abban, hogy Ő az Igaz Isten, és minden, ami Rajta kívül imádott, hamis; mert Ő az emberek teremtője, a jóságos velük szemben, az ellátásuk biztosítója, titkaik és nyilvánvaló tetteik tudója, aki képes az engedelmesek jutalmazására és az engedetlenek megbüntetésére. Mindezek alapján Ő az egyedüli, akit megillet az imádat „szolgálatot mindenki máson kívül. Evégett az istenszolgálat végett teremtette az embereket és a dzsinneket (akik tűzből teremtődött létezők, akik látnak bennünket, de mi nem látjuk őket), és utasította őket arra, hogy Őt szolgálják.

Allāh, a Magasztos azt mondta: **«Semmi más végett nem teremtettem az embereket és a dzsinneket, csak azért, hogy engem imádjanak, szolgáljanak. Nem akarok tőlük ellátást kapni, és nem akarom, hogy tápláljanak. Allāh bizony az Ellátó, és a szilárd erő birtokosa».**

Azt is mondta: **«Ő ti emberek! Szolgáljátok Uratokat, aki megteremtett benneteket, és azokat, kik előttetek éltek, talán istenfélők lesztek. ✍ Ő az, aki a földet fekhellyé, az eget pedig építménnyé tette számotokra; vizet engedett le az égből, és azzal gyümölcsöket hozott elő nektek ellátásként, ezért ne állítsatok Allāh mellé vetélytársat, miközben ti tudjátok [az igazságot]».**

Allāh, a Magasztos küldötteket küldött el és könyveket küldött le azért, hogy megvilágosítsa ezt az igazságot, hogy hívjon ehhez az igazsághoz, és hogy óva intsen mindattól, ami ellentétben áll Vele.

Allāh, a Magasztos azt mondta: **«Minden néphez küldtünk küldöttet azzal, hogy: „Szolgáljátok Uratokat, és tartsátok magatokat távol a Tagúttól [imádat tárgya: pl. a sátán, a jövődömondók]».**

Azt is mondta: **«Nem küldtünk előtted egy küldöttet sem anélkül, hogy ne sugalltuk volna neki azt, hogy nincs más jogosanimádható istenség, kivéve Engem, ezért szolgáljatok ».**

Allāh, az Erős és Fenséges azt mondta: **«Olyan Könyv ez, amelynek ajái teljessé tétettek, majd részletezve lettek a Bölcsőtől és Tudóstól. ✍ Ne imádjatok, szolgáljatok Allāhon kívül senkit, én bizony Tőle küldött intő és jó hírt hozó vagyok».**

Ennek az istenszolgálatnak a megvalósulása abban nyilvánul meg, hogy kizárólag Allāhot, a Magasztost illeti meg mindaz, amit az Ő szolgálai végeznek: mint a fohászokodás, félelem, reménykedés, imádkozás, böjtölés, áldozati állatok levágása, az Allāhnak tett fogadalom betartása, és más egyebek az istenszolgálat fajtái közül; engedelmességgel, vágyódással, félelemmel és Allāh iránti teljes szeretettel együtt, valamint az Isten hatalmassága előtti megalázkodással.

A Kegyes Korʿān legnagyobb része ezzel a hatalmas alapelvvel kapcsolatban küldetett le, mint Allāh, a Magasztos mondása: **«és szolgálj Allāhot őszinte, odaadó hittel; kétségtelen az, hogy Allāhé a teljes, tiszta vallás».**

Azt is mondta: **«és úgy döntött a te Urad, hogy ne szolgáljatok, ne imádjatok - senkit és semmit -, kivéve Allāhot».**

«Fohászokodjatok Allāhhoz őszinte, odaadó hittel, még akkor is, ha ezt gyűlölik a hitetlenek».

Mu'adz Ibn Dzsabalra (Alláh legyen vele megelegedve) hivatkozva hagyományozódott az, hogy a Próféta (Alláh dicsérete és békéje reá) azt mondta: **«(Alláh joga az emberekkel szemben az, hogy Őt imádják, szolgálják és semmit se társítsanak Vele)»** [Bukhári és Muszlim].

Hiszünk Alláh Neveiben és Tulajdonságaiban, vagyis abban, hogy Őt illetik meg a legszebb nevek és a legmagasabb, tökéletes tulajdonságok.

Hiszünk abban, hogy Ő mindezekben Egyedülálló, vagyis abban, hogy Őneki nincs társa sem úrságában, sem istenségében, és nincs Hozzá hasonló Neveiben és Tulajdonságaiban.

Alláh, a Magasztos azt mondta: **«Az egek és a föld Ura és mindazé, ami bennük van. Őt szolgálj és légy állhatatos az Ő szolgálatában. És vajon ismersz-e olyasvalakit, aki egynevű lenne vele?»** [Mária c. szúra, 65. ája].

Hiszük, hogy Ő: **«Alláh - Rajta kívül nincs más [jogosan imádható] istenség - az Élő, a Magában Létező; nem vesz Rajta erőt sem szendergés, sem álom; az Övé mindaz, ami az egekben és a földön van. Vajon ki az, aki az Ő engedélye nélkül közbenjárhatna Nála? Tudja mindazt, ami előttünk, és ami mögöttünk van, ôk azonban nem fognak fel semmit az Ő tudásából, kivéve azt, amit Ő akart. Széke átöleli az egeket és a földet, s megőrzésük nem fárasztja el Őt. És Ő a Magasságos és a Hatalmas»** [A tehén c. szúra, 255. ája].

Hiszük, hogy: **«Ő Alláh, akin kívül nincs más [jogosan imádható] istenség, Ő a rejtett és a látható dolgok Tudója, Ő a Kegyelmes és a Könyörületes. Ő Alláh, akin kívül nincs más [jogosan imádható] istenség, Ő az Uralkodó, a Szentséges, a Békesség, a hitet Adó, a biztonság Megőrzője, az Erős, az Ellenállhatatlan és a Büszke; mentesül [a hiányoktól] Ő, és [felette áll] mindannak, amit társítanak [mellé]. Ő Alláh, a Teremtő, a Létrehozó, a Megformázó, Őt illetik meg a legszebb nevek, Őt magasztalja [mentesíti a hiányoktól] mindaz, ami az egekben és a földön van. Ő az Erős és a Bölcs»** [Az összegyűjtés c. szúra, 22-24. ája].

Hiszük, hogy Övé az egek és a föld feletti uralom: **«Azt teremt, amit akar, leánygyermeket ajándékoz, akinek akar, és fiúgyermeket ajándékoz, akinek akar. Vagy párosával ajándékoz együtt fiú- és leánygyermeket, és akit akar, meddővé tesz. Ő bizony mindent Tudó és mindenre Képes»** [A tanácskozás c. szúra, 49-50. ája].

Hiszük azt is, hogy: **«Nincs semmi, ami Hozzá hasonló lenne, és Ő a mindent halló, és a mindent Látó. Övé az egek és a Föld minden kulcsa, növeli az ellátását annak, akinek akarja, és korlátozza [akinek akarja]. Ő mindenek Tudója»**.

Hiszük azt, hogy: **«Nincs olyan mozgó teremtmény [élőlény] a földön, amelynek ellátása nem Alláhra tartozik, és Ő tudja annak a nyugvóhelyét, és ideiglenes „megőrző” helyét; minden egy nyilvánvaló feljegyzésben van»** [Húd (11.) szúra, 6. ája].

Hiszük azt, hogy: **«Nála vannak a rejtett dolgok kulcsai, nem ismeri azokat Rajta kívül senki. És tudja, mi van a szárazföldön és a tengerben, és nem esik le egy levél sem anélkül, hogy Ő ne tudna róla; és nincs egy mag sem a föld mélyében, és nincs semmi, ami friss, és semmi, ami száraz, hogy ne lenne meg egy nyilvánvaló Feljegyzésben»** [A jószágok c. szúra, 59. ája].

Hiszük, hogy: **«Alláhnál van az Óra (a Feltámadás Napja) tudása; Ő bocsátja le az esőt, és tudja, mi van az anyaméhekben. És egy lélek sem tudja, mit fog holnap megszerezni, és senki sem tudja, hogy melyik földön fog meghalni. Alláh bizony mindent Tudó, és mindent ismerő»** [„Luqmān” c. szúra, 34. Ája].

Hiszük, hogy Alláh beszél, azt mond amit akar, amikor és ahogyan akarja **«és Mózeshez közvetlenül szólt Alláh»** [A nők c. szúra, 164. ája], **«Miután Mózes eljött az általunk megszabott időre, és az Ő Ura beszélt vele»** [A magaslatok c. szúra, 143. ája], **«és szólítottuk ôt a [Sínai] hegy jobb oldaláról, és közel engedték bizalmas beszélgetésre»** [Mária c. szúra, 52. ája].

«Mondd: „Hogyha a tenger tinta lenne az én Uram szavai számára, bizony kiapadna, mielőtt Uram szavai elfogynának, akkor is, ha még egyszer annyit hoznánk pótlásul» [A barlang c. szúra, 109. ája].

«És ha a földön minden fa író toll lenne, és a tenger [tinta], majd azután hét tenger pótolná azt, nem fogynának el Alláh szavai. Alláh bizony Erős és Bölcs» [„Luqmān” c. szúra, 27. ája].

Hisszük, hogy az Ő szavai a legteljesebb szavak az igazmondást illetően a közlésben, az igazságosságot illetően a törvényekben, és a szépséget illetően a beszédben. Azt mondta Alláh, a Magasztos: **«Beteljesedett Urad szava, a valóság és az igazság szerint, nincs senki, aki megváltoztathatná az Ő szavait; és Ő mindent Halló és mindent Tudó»** [A jószágok c. szúra, 115. ája], és **«ki az, akinek igazabb a beszéde Alláhénál»**.

Hisszük, hogy az Áldott Kor’ān Alláh beszéde, a Magasztosé, amit valóban beszélt; Gábielnek adta át, és Gábiel lejött azzal a Prófétához, Alláh kegyelme és békéje reá: **«Mondd: „A szent lélek [Gábiel] hozta le azt a te Uradtól az Igazsággal”»** [A méhek c. szúra, 102. ája], **«és bizony ezt [a Kor’ānt] a világok Ura küldte le. A megbízható Lélek hozta le. A Te szívedbe, hogy intô legyél az intôk között. Világos arab nyelven»** [A költők c. szúra, 192. ája].

Hisszük, hogy Alláh az Erős és a Hatalmas, lényegével és tulajdonságaival teremtményei felett van. Azt mondta: **«és Ő a Magasságos és a Hatalmas»**, és azt mondta: **«Ő az ellenállhatatlan hatalmú az Ő szolgálói felett, és Ő a Bölcs és mindent Ismerô»** [A jószágok c. szúra, 18. ája].

Hisszük azt, hogy: **«Alláh az, aki megteremtette az egeket és a földet hat nap alatt, azután elhelyezkedett a Trónus felett, és onnan irányítja az ügyeket»**. Elhelyezkedése a Trónus felett pedig speciális felemelkedés az Ő lényegével, olyan felemelkedéssel, amely illik az Ő fenségéhez és hatalmasságához, és azt senki sem tudja Rajta kívül, hogy milyen ez az elhelyezkedés.

Hisszük, hogy Ő, a Magasztos, a teremtményeivel van, miközben a Trónus felett van. Tudja a helyzetüket, hallja a beszédüket, látja a tetteiket, irányítja ügyeiket, ellátja a szegényt, kárpótolja az elesetteket. Annak adja a hatalmat, akinek akarja, és attól veszi el, akitől akarja. Megdicsőíti azt, akit akar, és megalázza azt, akit akar, és Ő mindenre képes, és aki ilyen dolgokra képes, az valóban teremtményeivel van, még ha valójában felettük, a Trónuson van is: **«Nincs semmi, ami Hozzá hasonló lenne, Ő a mindent Halló és a mindent Látó»**.

Nem mondjuk azt, hogy Alláh a földön van teremtményeivel. Aki ezt mondja, az szerintünk hitetlen vagy tévelygő, mert olyan hiányosságokkal jellemzi Alláhot, ami nem illik Őhöz.

Hiszünk abban, amit közölt Róla Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá), hogy Ő lejön az első éjig minden éjszakán, amikor az éjszakának már csak az utolsó harmada marad hátra, és azt mondja: **«(Ki az, aki foháskodik Énhez, azért, hogy választ adjak neki; ki az, aki kér Tőlem [valamit], azért, hogy megadjam azt neki; ki az, aki bocsánatot kér Tőlem, azért, hogy megbocsássak neki?)»**.

Hisszük azt, hogy Ő, aki mentesül a hiányoktól, a Magasztos, az Ítélet Napján eljön, hogy döntsön az emberek között. Azt mondta a Magasztos: **«De nem! Amikor a föld porrá zúródik, és eljön az Urad és az Ő angyalai, egyik sorban a másik után, és azon a napon előhózzák a Gyeheennát; azon a napon visszaemlékeznek az ember, de mit használ neki a visszaemlékezés?»** [A hajnalhasadás c. szúra, 21-23. ája].

Hisszük, hogy Ő, a Magasztos **«megteszi azt, amit akar»**. Hisszük, hogy akarata kétféle:

- **Egyetemes:** olyan, ami által érvényesül az Ő szándéka - ez az akarat jelentése -, és anélkül, hogy kedveltnek kellene lennie Neki. Azt mondta Alláh: **«és ha Alláh úgy akarta volna, akkor nem harcoltak volna egymással, ámde Alláh azt tesz, amit akar»**, **«Ha Alláh tévelygésbe akar vinni titeket, hát Ő az Uratok»**.
- **A „sari’a” szerinti:** nem szükségszerű az, hogy érvényesüljön a szándéka ez által, de amit el szándékozik élni, az minden esetben kedvelt Öneki.

A Magasztos azt mondta: **«és Alláh meg akar nektek bocsátani»**.

Hisszük, hogy az egyetemes és a „sari’a” szerinti akarata az Ő bölcsességét követi; így mindaz, amit elrendelt az Univerzum szerint, vagy megkövetelt szolgálóitól a „sari’a” szerint, egy bölcsesség végett és aszerint van - akár megtudtunk abból valamit, akár nem vagyunk képesek arra, hogy megtudjuk: **«Hát nem Alláh a legbölcsebb ítélkező?»** [A fügefafa c. szúra, 8. ája], **«és ki jobb döntését illetően Alláhnál a megbizonyosodott nép számára?»**.

Hisszük azt is, hogy Alláh, a Magasztos, szereti azokat, akik Őt követik, és Ők is szeretik Őt:

﴿Mondd: „Ha szeretitek Allāhot, kövessetek engem, s megszeret titeket Allāh﴾,
﴿Allāh olyan népet fog elhozni, akiket szeret, és űk is szeretik Őt﴾,
﴿és Allāh szereti a türelmeseket﴾,
﴿és legyetek igazságosak, Allāh bizony szereti az igazságosan cselekvőket﴾,
﴿és [viselkedjétek] szépen, Allāh bizony szereti a szépen viselkedőket﴾.

Hisszük, hogy a Magasságos Allāh meg van elégedve azzal, amit megszabott és előírt a tettek és a beszédek közül, és gyűlöli mindazt, amit megtiltott:

﴿Ha visszautasítjátok [Allāhot], bizony Allāhnak nincs szüksége rátok, és nem tetszik neki a szolgáló hálátlansága, és ha hálásak vagytok, megelégedik veletek﴾ [A seregek c. szúra, 7. ája],
﴿de Allāhnak azonban nem tetszett az, hogy kiküldessenek. Késleltette őket, és az mondatott nekik: Maradjatok otthon az otthonmaradókkal﴾ [A megbánás c. szúra, 46. ája].

Hisszük, hogy Allāh, a Magasztos, megelégedik azokkal, akik hívők lettek, és jótetteket cselekedtek:
﴿Megelégedett Allāh velük, és űk is megelégedtek Ővele; mindez annak jut, aki fél az Urától﴾ [A nyilvánvaló bizonyíték c. szúra, 8. ája].

Hisszük, hogy Allāh, a Magasztos megharagszik arra, aki megérdemli a haragvást a hitetlenek és mások közül: **﴿Akik gonoszul vélekedtek Allāhról, a gonoszság köre veszi őket körül, és Allāh megharagudott rájuk﴾** [A győzelem c. szúra, 6. ája], **﴿Ám akik kítárják keblüket a hitetlenségnek: azokon Allāh haragvása lesz, és hatalmas szenvedés lesz a részük﴾** [A méhek c. szúra, 106. ája].

Hisszük, hogy Allāhnak, a Magasztosnak, van arca, amely fenséggel, méltósággal és bőkezűséggel van jellemezve: **﴿és Urad fenséges, nagylelkű és méltóságteljes Arca megmarad örökké﴾** [A könyörület c. szúra, 27. ája].

Hisszük, hogy Allāhnak van keze, amely hatalmas és nagyvonalú: **﴿de keze ki van tárva, úgy adakozik, ahogyan akar﴾**, „és nem becsülték meg Allāhot igazságosan, az Őt megillető mérték szerint. A Feltámadás Napján a föld egy maroknyi lesz Neki, és az egek összehajtatnak az Ő jobbjá által, mentesül Ő a hiányoktól, és felette van mindannak, amit társítanak [mellé]”).

Hisszük, hogy Allāhnak, a Magasztosnak, van valódi szeme. A Magasztos azt mondta: **﴿és építsd meg a bárkát szemek láttára, és a sugallatunk szerint﴾** [Hūd (11.) szúra, 37. ája].

A Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta: **﴿(Fátyla a világosság [a Fény]; ha felfedné azt, arcának fensége megemésztené minden teremtményét, amelyet elér az Ő látása).﴾**

A „Szunna” és a „Dzsamā’a” népe megegyezett abban, hogy két szeme van, és ezt támasztja alá a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) mondása az antikrisztusról: **﴿(az bizony félszemű, de Uratok nem félszemű).﴾**

Hisszük, hogy: **﴿Nem érik el Őt [Allāhot] a tekintetek, de Ő eléri a tekinteteket, és Ő az éles elméjű és a mindent Ismerő﴾** [A jószágok c. szúra, 103. ája].

Hisszük, hogy a hívők látni fogják Urukát a Feltámadás Napján: **﴿azon a napon lesznek ragyogó arcok, amelyek Urukra néznek﴾** [A feltámadás c. szúra 22-23. ája].

Hisszük, hogy Allāhhoz, a Magasztoshoz semmi sem hasonlítható tulajdonságai tökéletessége miatt: **﴿Nincs semmi, ami Hozzá hasonló lenne, és Ő mindent Halló, és mindent Látó﴾** [A Tanácskozás c. szúra, 11. ája].

Hisszük, hogy: **﴿Nem vesz rajta erőt sem szendergés, sem álom﴾** azért, mert tökéletes élete van, és önmagában létező.

Hisszük, hogy senkivel szemben sem igazágtalan Ő, igazságosságának tökéletessége miatt, és hogy nem kerül el figyelmével szolgálói cselekedetét, felügyelete és átfogó tudásának tökéletessége miatt.

Hisszük, hogy semmi sem akadályoztathatja vagy állhat ellen Őneki sem az egekben, sem a földön, tudásának és képességének tökéletessége miatt: **﴿Ha akar valamit, akkor bizony az Ő parancsa: Legyél! - és az lesz﴾** [36. szúra, 82. Ája].

Hisszük, hogy Őt sem fáradtság, sem gyengeség el nem éri, ereje tökéletessége miatt: **﴿Mi megteremtettük az eget, a földet, és azt, ami a kettő között van hat nap alatt, és nem ért el bennünket fáradtság﴾** [„Qāf” c. szúra, 38. ája].

Hisszük mindannak a valóságát, amit Allāh önmagáról igazolt, vagy igazolta Róla az Ő Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) a szép nevekből és a tulajdonságokból, de ugyanakkor mentesítjük magunkat két hatalmas tiltott dologtól:

1. **A hasonlítás:** amikor az ember szívében azt gondolja, vagy nyelvvel azt mondja: „Allāh tulajdonságai olyanok, mint a teremtmények tulajdonságai”.
2. **A milyenség magyarázata:** annak a szívben való elképzelése, vagy a nyelvvel való kimondása, hogy Allāh tulajdonságai ilyenek és ilyenek.

Hisszük mindannak a tagadását, amit Allāh megtagadott önmagára nézve, és amit megtagadott az Ő Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) Allāhra nézve, és hogy ez a tagadás tartalmazza saját tárgya ellentéte tökéletességének igazolását, és nem szólunk arról, amiről sem Allāh, sem az Ő Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) nem szólt.

Úgy látjuk, az ezen az úton való járás kötelezettség, amely nélkülözhetetlen, mert az, amit Allāh saját magáról igazolt, vagy magával szemben tagadott, az Allāhtól való közlés önmagára nézve; és Ő, Aki mentesül minden hiánytól és hibától, Ő tudja és ismeri legjobban Magát, a legigazmondóbb és legszebben beszélő, a szolgálók pedig nem fogják Őt át tudásukkal.

Amit Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) igazolt vagy tagadott Allāhra nézve, az pedig közlés őtől Allāhra nézve, és Allāh Küldötte a legtöbb tudású az emberek között Urát illetően, a teremtmények legjobbjá a tanács-adásban, a legigazmondóbb közülük, és a legtisztább beszéddel rendelkező közöttük.

Így Allāh, a Magasztos és az Ő Küldöttének (Allāh kegyelme és békéje reá) beszéde által van a legteljesebb és tökéletes tudás, igazmondás és felvilágosítás, magyarázat. Ezért nincs mentség annak visszautasítására, vagy a habozásra annak elfogadásában.

Mindabban, amit eddig említettünk - Allāh a Magasztos tulajdonságaiból részletesen vagy összefoglalva, azt igazolva vagy tagadva -, Allāh Könyvére és Küldötte hagyományára, a „Szunnā”-ra támaszkodunk, és ahogyan tettek a nemzet elődei és a helyes vezetés előljárói, aszerint teszünk mi is.

Úgy látjuk, kötelező a Kor’án és a „Szunnā” szövegeinek külső, nyilvánvaló értelmezése és valósága alapján magyarázni, amely illik Allāhhoz, az Erőshöz és Hatalmashoz.

Mentesítjük magunkat azoknak az újtától, akik elferdítették a szövegeket, olyan értelem felé irányítva azt, amely eltér attól, amit Allāh és Küldötte ki akartak fejezni; és mentesítjük magunkat azoknak az újtától, akik felfüggesztették a szövegek igazi jelentését, amelyet Allāh és Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) ki akartak fejezni. Továbbá mentesítjük magunkat azoknak az újtától, akik túlzóan, a hasonlítással magyarázzák a szövegeket, vagy jelentésük milyenségét fejtegetik

Bizonyosan tudjuk, hogy mindaz, ami Allāh, a Magasztos Könyvében, a Kor’ánban, és Prófétája (Allāh kegyelme és békéje reá) hagyományában, a „Szunnā”-ban áll, az igaz, és egyik része sincs ellentmondásban egy másik résszel: **﴿Vajon nem gondolkodnak el a Kor’ánon? Ha nem Allāhtól, hanem mástól lenne, akkor bizony sok eltérést találnának benne﴾** [A nők c. szúra, 82. ája].

A közlésekben való ellentmondás szükségelteti egyik részének meghazudtolását egy másik rész által, és ez lehetetlen Allāh, a Magasztos, és az Ő Küldöttének (Allāh kegyelme és békéje reá) közlésében.

Az olyan ember, aki azt állítja, hogy Allāh Könyvében vagy az Ő Küldöttének (Allāh kegyelme és békéje reá) hagyományában ellentmondás van, vagy hogy a kettő között van ellentmondás, rossz szándéka és szívének elferdülése miatt bizony térjen vissza Allāhhoz, a Magasztoshoz bűnbánattal, és adjon fel tévelygésével.

Aki azt képzei, hogy ellentmondás van Allāh Könyvében, Küldöttének (Allāh kegyelme és békéje reá) hagyományában („Szunnā”-jában), vagy e kettő között, ez a képzelet vagy kevés tudása, vagy korlátozott értelme, vagy a gondolkodás elhanyagolása miatt jön létre. Az ilyen embernek keresnie kell a tudást, szorgalmasan kell gondolkodnia azért, hogy nyilvánvaló legyen előtte az igazság; és ha mégsem lenne világos előtte, akkor támaszkodjon egy tudásra, fejezze be képzelődését, és mondja azt, amit a szilárd tudásnak

mondanak: **﴿Hiszünk benne [a Kor'ánban], az egész a mi Urunktól van﴾** [„Imrān” c. szúra, 7. ája]. És tudja meg azt, hogy a Kor'ánban és a „Szunnā”-ban nincs ellentmondás, sem pedig a kettő között nincs ellentmondás vagy eltérés.

Hit az angyalokban

Hiszünk Allāh, a Magasztos angyalaiban és abban, hogy ők: **﴿Tisztelettel övezett szolgák. Az ő szavuk nem előzi meg az Ő szavát, és az Ő parancsa szerint cselekszenek﴾** [A próféták c. szúra, 2. ája].

Allāh, a Magasztos megteremtette őket, és ők teljesítik az Ő szolgálatát, és engedelmeskednek neki: **﴿nem tartják méltóságon alulinak az Ő szolgálatát, és nem unják azt meg. Magasztalják Őt éjjel-nappal, fáradhatatlanul﴾** [A próféták c. szúra, 19-20. ája].

Allāh elfátyolozta őket tőlünk, így hát számunkra nem láthatóak, de felfedte őket néhány szolgálójának. A Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) látta Gábiel angyalt úgy, ahogyan teremtett, hatszáz szárnyal, amely befedi a horizontot. Máriának pedig teljes emberként jelent meg Gábiel, és beszéltek egymással.

Megjelent ember képében a Prófétánál is (Allāh kegyelme és békéje reá), akinél ott voltak a társai; férfiként, akit senki sem ismert, és nem látszott rajta az utazásnak semmilyen nyoma, ruhája nagyon fehér volt, és nagyon fekete volt a haja. Leült a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) mellé, térdeit az ő térdeire támasztotta, kezét pedig a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) térdeire illesztette, és beszélgettek egymással. A Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) elmondta társainak, hogy az a férfi Gábiel volt.

Hiszünk abban, hogy az angyalok meg vannak bízva feladatokkal.

Például:

- Gábiel van megbízva a kinyilatkoztatással, amelyet lehoz Allāhtól annak a prófétájának és küldöttének, akinek akarja azt Allāh;
- Mikáel van megbízva az esővel és a növényekkel;
- Iszráfil van megbízva a kürt megfújásával az eláulásnál (az első kürtfújásnál, amikor elául minden, ami az egekben és a földön van) és a feltámadásnál (a második kürtfújásnál);
- A halál angyala van megbízva a lelkek megragadásával a halál pillanatában;
- A hegyek angyala, aki azokkal (a hegyekkel) van megbízva;
- Mālik, a Tűz (Pokol) őre;
- Angyalok, akik a méhekben lévő magzatokkal vannak megbízva;
- Más angyalok, akik az emberek őrzésével vannak megbízva;
- Más angyalok, akik az emberek tetteinek leírásával vannak megbízva - minden embernek két angyala van: **﴿a jobb és a baloldalon ülve, egy szót sem ejt ki anélkül, hogy ne lenne éber őrzője﴾**;
- Más angyalok azzal vannak megbízva, hogy megkérdezzék a halottat azután, hogy befejeződik átadása lakhelyébe: két angyal jön el hozzá, és megkérdezik Őt Ura, vallása és Prófétája felől, és **﴿Allāh megszilárdítja azokat, akik hívők lettek a szilárd szóval az evilágon és a túlvilágon, a bűnösöket pedig tévelygésbe taszítja; és Allāh azt tesz, amit akar﴾** [Ábrahám c. szúra, 27. ája];
- Azok az angyalok, akik a Kert lakosaival vannak megbízva: **﴿bemennek minden kapun át, mondván: Békesség reátok azért, mert állhatatosak voltatok; milyen kiváló a végső otthon﴾** [A mennydörgés c. szúra, 23. ája].

Elmondta a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá), hogy az égi Házba - minden nap - bemegy [egy verzióban: imádkozik benne] hetvenezer angyal, akik soha nem térnek oda vissza.

Hit a Könyvekben (Írásokban)

Hiszünk, hogy Allāh, a Magasztos, leküldött küldötteinek Könyveket (Írásokat) érvelésként a világokkal szemben, és a tettek emberei számára (akik helyesen cselekszenek), akik tanítják az embereket ezekből a Könyvekből, és megtisztítják őket azokkal.

Hisszük, hogy Alláh, a Magasztos, leküldött minden küldöttel együtt egy Könyvet (Írást). Azt mondta: **«Elküldtük a küldötteinket nyilvánvaló jelekkel, és leküldtük velük az Írást és a mérleget (a Jó és a Rossz mérlegét), hogy az emberek igazságosan járjanak el»**.

Ezekből az Írásokból ismerjük a következőket:

A) A Tóra, amit Alláh, a Magasztos leküldött Mózesnek (Béke legyen vele), és ez Izr áel fiainak legnagyobb Írása: **«Leküldtük bizony a Tórát - benne útmutatással és fénnel - amivel ítélkeznek a Próféták - akik engedelmeskedtek [Alláhnak, mint az iszlámban] - a zsidók között, és hogy a rabbik és a törvény tudósai [ítélkezzenek] azzal a résszel, aminek megőrzésével meg voltak bízva Alláh Könyvéből - és űk erre tanuk voltak»** [Az asztal c. szúra, 44. ája].

B) Az Indzsíl (Evangélium), amit Alláh, a Magasztos leküldött Jézusnak (Béke legyen vele), amely igazolta a Tórát és kiegészítette azt: **«és adtuk neki az Evangéliumot, benne útmutatással és fénnel, bizonyíték-ként arra nézve, ami elötte jött a Tórából, útmutatásként és intésként az óvakodóknak [Alláh haragjától]»**,

«és hogy megengedettnek nyilvánítsam egy részét annak, ami megtiltatott számotokra».

C) A Zsoltárokat, amelyeket Alláh, a Magasztos leküldött Dávidnak (Béke legyen vele).

D) Ábrahám és Mózes (Béke legyen velük) lapjait.

E) A Becses Kor'ánt, amelyet Alláh az Ő Prófétájának, Muhammadnak (Alláh kegyelme és békéje reá), a próféták Pecsétjének küldött le: **«útmutatásként az emberek számára, és az útmutatás és a megkülönböztetés nyilvánvaló bizonyítékai gyanánt»** [3. szúra, 185. ája]. És a Kor'an: **«megerősítendő [hitelességét] annak, ami elötte jött le az Írásból, és magában foglalója mindannak»**.

Alláh eltörölte a Kor'ánnal az összes előző Könyvet, és garantálta megőrzését a piszkálásoktól és változtatásoktól: **«Mi bizony leküldtük az Írást [a Kor'ánt], és mi bizony megőrizzük azt»** - mert megmarad bizonyítéknak az összes teremtmény ellen a Feltámadás Napjáig.

Az előző Könyvek időlegesen voltak, addig tartott az érvényük, amíg le nem küldetett az, ami érvénytelenítette őket, és világossá tette azt, ami ki lett forgatva azok szavaiból, és ami változtatáson jutott át; és mivel nem voltak ezektől sérthetetlenek, megesett hogy kiforgatták szavait, hozzáadtak vagy kihagytak a szövegből.

«A zsidók között vannak olyanok, akik elmozdítják a szavakat a helyükről» [A nők c. szúra, 46. ája].

«Jaj azoknak, akik saját kezükkel írják az Írást, majd azt mondják: „Ez Alláhtól származik”, hogy elüzeteljék azt kevés pénzért; és jaj nekik azért, amit a kezük írt, és jaj nekik azért a haszonért, amit megszereztek» [A tehén c. szúra, 79. ája].

«Mondd: Ki az, aki leküldte az Írást, amivel eljött Mózes, fényként és útmutatásként az emberek számára, és amelyet papírra teszten (írtok), kimutatjátok, és sokat elrejtetek abból».

«És bizony van közöttük egy csoport, elferdítik nyelvükkel az Írást (Könyvet) [ahogyan elolvassák azt], hogy azt az Írás részének higgyétek, de az nem az Írás része; és azt mondják, hogy az Alláhtól származik, ám az nem származik Alláhtól, és hazugságot mondanak Alláhhall szemben, miközben tudják [ezt]. Képtelenség az, hogy egy ember, akinek Alláh az Írást, a bölcsességet és a prófétaságot adta, ezután azt mondja az embereknek: Legyetek az én szolgálóim inkább, mint Alláhé» [„Imrān” c. szúra, 78. ája].

«Ti, az Írás birtokosai! Eljött immár hozzátok a Mi Küldöttünk, elmagyaráz nektek sok mindent abból, amit elrejtettek az Írásból» [Az asztal c. szúra, 15. ája].

«Biztosan hitetlenek azok, akik azt mondták: Alláh bizony a Messiás, Mária fia» [Az asztal c. szúra, 72. ája].

Hit a küldöttekben

Hiszünk abban, hogy Alláh, a Magasztos elküldött küldötteket az emberek számára: **«Küldöttekről: örömhírt hozók és intők, hogy a küldöttek [eljötte] után ne legyen az embereknek érvük Alláh ellen; és Alláh Erős és Bölcs»**.

Hisszük, hogy az első közülük Noé, az utolsó pedig Muhammad (Alláh kegyelme és békéje reájuk): **«Mi bizony sugalltuk neked, ahogyan sugalltuk Noénak és az őutána következő prófétáknak»** [A nők c. szúra, 163. ája], **«Muhammad egyetlen férfinak sem apja közületek, hanem Alláh Küldötte és a próféták pecsétje»** [A szövetségesek c. szúra, 40. ája].

A legjobb közülük Muhammad, majd Ábrahám, majd Mózes, azután Noé és őutána Jézus, és ők vannak kiemelve speciálisan Alláh, a Magasztos mondásában: **«és emlékezz arra, hogy szövetséget kötöttünk a prófétákkal: veled, Noéval, Ábrahámmal, Mózessel, Jézussal, Mária fiával; szilárd szövetséget kötöttünk velük»** [A szövetségesek c. szúra, 7. ája].

Hisszük, hogy Muhammad (Alláh kegyelme és békéje reá) törvénytára, a „sarī‘a” tartalmazza a speciálisan kiemelt küldöttek törvényeinek legjobb erényeit. Alláh azt mondta: **«Ugyanazt a vallást állapította meg számotokra, amire Noét utasítottuk, és amit néked sugalltunk, s amire Ábrahámot, Mózeszt és Jézust utasítottuk: „Tartsátok be a vallást, és ne szakadjatok szét [felekezetekre]”** [A tanácskozás c. szúra, 13. ája].

Hisszük, hogy az összes küldött ember volt, teremtmény, akiknek nincs részük az (úrság) jellegzetességeiben. Azt mondta Alláh, hogy Noé, aki az első küldött volt, így szólt: **«és nem mondom néktek, hogy nálam vannak Alláh kincsei, sem azt, hogy tudom a rejtett dolgokat, és azt sem mondom, hogy angyal vagyok»** - és Alláh, a Magasztos, arra utasította Muhammadot (az utolsó küldöttet) (Alláh kegyelme és békéje reá), hogy azt mondja: **«Nem mondom néktek, hogy nálam vannak Alláh kincsei, sem azt, hogy tudom a rejtett dolgokat, és azt sem mondom, hogy angyal vagyok»** [A jószágok c. szúra, 50. ája];

«Nem áll hatalmamban az, hogy használjak vagy ártsak magamnak, kivéve azt, amit Alláh akar»[Magaslatok c. szúra, 188. ája];

«Én bizony nem tudok sem kárt okozni nektek, sem a helyes útra vezetni titeket. Mondd: Engem bizony senki sem fog megvédelmezni Alláhhall szemben, és nem fogok Rajta kívül menedéket találni» [A dzsinnek c. szúra, 21-22. ája].

Hisszük, hogy ők Alláh szolgálói. Megtisztelte őket a küldetéssel, és a szolgálással jellemezte őket legmagasabb szintjük említésénél és dicséretük szövegében.

Azt mondta Noéről, az első küldöttről: **«Ti, akik azoknak vagytok a leszármazottai, akiket Noéval együtt vittünk [a bárkában], ő bizony hálás szolgáló volt»** [Az éjszakai utazás c. szúra, 3. ája].

Azt mondta az utolsó küldöttről, Muhammadról (Alláh kegyelme és békéje reá): **«Áldott az, aki az ismérvet leküldte szolgálójának azért, hogy intés legyen a teremtményeknek»** [Az ismérv c. szúra, 1. ája].

Más küldöttekről azt mondta: **«és emlékezz szolgálókra, az erőskezű és éleslátású Ábrahámra, Izsákra és Jákobra»**, „és emlékezz az erőskezű, és [Alláhhhoz] mindig megbánással forduló Dávidra»[Szad c. szúra, 45. ája].

És azt mondta Jézusról, Mária fiáról: **«Ő nem volt más, mit egy szolgáló, aki iránt kegyesek voltunk, és Mi példává tettük őt Izráel fiai számára»** [Az ékesség c. szúra, 59. ája].

Hisszük, hogy Alláh, a Magasztos lezárta a küldetések Muhammad (Alláh kegyelme és békéje reá) elküldésével, akit az összes ember számára küldött el: **«Mondd: „Ti, emberek! Én vagyok a küldött, aki elküldetett hozzátok, mindnyájatokhoz, annak [a küldötte], akié az egek és a föld uralma (királysága), nincs [jogosan imádható] istenség, kivéve Ő, életet és halált ad; higgyetek hát Alláhban és küldöttében, az írástudatlan prófétában - aki hisz Alláhban, és az Ő szavaiban - és kövessétek Őt! Talán elvezéreltetek [az igaz útra]»** [A magaslatok c. szúra, 158. ája].

Hisszük azt, hogy a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) törvénytára („sarī‘a”) az Iszlám vallás, amelyet elfogadott Alláh, a Magasztos az Ő szolgálóinak, és nem fogad el ezen kívül más vallást senkitől: **«Alláh előtt az Iszlám a vallás»** [Imrán családja c. szúra, 19. ája], és azt is mondta: **«Ezen a napon teljessé tettem vallásotokat, egészé tettem nektek a kegyemet, és kiválasztottam nektek az iszlámot vallásotoknak»** [Az asztal c. szúra, 3. ája], és azt, hogy: **«és aki az iszlámon kívül más vallás után vágyik,**

attól az nem fog elfogadtatni, és a másvilágon ő a kárvallottak közé fog tartozni) [Imrán családja c. szúra, 85. ája].

Úgy tartjuk, hogy aki azt állítja, hogy van az iszlámon kívül más vallás ma (ebben az időben), amit elfogad Alláh, mint például a zsidó, keresztény vagy egyéb vallások, az hitetlen és hitehagyó. És ha nem fordul Alláhhoz megbánással, büntetése a halál, mert meghazudtolja a Kor'ánt.

És úgy tartjuk, hogy aki tagadja Muhammad (Alláh kegyelme és békéje reá) küldetését az összes emberhez, az hitelenné válik az összes küldöttre nézve; még saját küldöttét is megtagadja, akiről pedig azt állítja, hogy hisz benne, és követője neki. Alláh azt mondta: **«Noé népe hazugsággal vádolta a küldötteket»** - és ezzel Alláh kijelentette, hogy Noé népe minden küldöttet hazugnak nevezett, és azt mondta Alláh, a Magasztos: **«Akik tagadják Alláhot, a küldötteit, és különbséget akarnak tenni Alláh és az Ő küldöttei között, és azt mondják: „Hiszünk [a küldöttek] egy részében, és visszautasítjuk egy másik részüket”, és ezek között (a hit és a hitelenség között) középutat akarnak választani, azok az igazán hitlenek, és a hitleneknek megalázó büntetést készítettünk elő»** [A nők c. szúra, 150-151. ája].

Hisszük, hogy nincs próféta Muhammad (Alláh kegyelme és békéje reá) után; és aki prófétának állítja magát, vagy igaznak véli azt, aki ezt állítja, az hitetlen, mert meghazudtolja Alláhot, az Ő Küldöttét, és a muszlimok közös megegyezését.

Hisszük, hogy a Prófétának (Alláh kegyelme és békéje reá) olyan utódai jöttek, akik helyesen vezéreltek voltak, és az ő nemzetében utódai voltak a tudást, a hitre hívást és a hívők kormányzását illetően, és hogy legjobbjuk és legjogosabbjuk az utódlásra (a kalifátusra): Abū Bakr Asz-Sziddiq, 'Omar Ibn Al-Khattāb, 'Othmān Ibn 'Affān, majd 'Alī Ibn Abi Tālib (Alláh legyen megelégedve mindnyájukkal).

Ahogy az utódlásban ez volt a rangjuk és szintjük, úgy voltak az erények terén is, és Alláh - Akinek tökéletes a bölcsessége - nem jelölt volna ki az utódlásra (a legjobb korban, nemzedékben) olyan kívülálló embert az ő kormányzásukhoz, akinél jobbak és méltóbbak is voltak közöttük az utódlásra.

Hisszük, hogy ha volt is olyan ember, aki egy jellemben kitűnőbb volt, mint a helyesen vezérelt négy utóda, abszolút kitűnőséget nem ért el ezzel őfelettük; mert a kiemelkedés oka sokféle és rengeteg.

Hisszük, hogy ez a nemzet (az iszlám közösségének nemzete) a nemzetek közül a legjobb és a legnemesebb Alláhnál, az Erősnél és Hatalmasnál, aki azt mondta: **«Ti vagytok a legjobb közösség, amely létrejött az emberek számára, utasítjátok őket arra, ami helyes, és megtiltjátok nekik azt, ami helytelen, és hisztek Alláhban»** [„Imrán” c. szúra, 110. ája].

Hisszük, hogy ebből a nemzetből a Próféta kortársai a legjobbak, majd az őket követők (azok társai), majd akik azokat követték.

Hisszük, hogy ebből a nemzetből egy csoport még mindig nyilvánvalóan az igazságot követi, nem okoznak nekik kárt azok, akik cserbenhagyják őket, vagy eltérnek tőlük, amíg Alláh parancsa el nem jön.

Úgy hisszük, hogy ami a kortársak között történt (Alláh legyen velük megelégedve) a viszályok közül, saját értelmezésük miatt történt, amiben szorgalmasan, erőfeszítéssel jártak el; és aki helyes állásponton volt, az dupla jutalmat érdemel, aki pedig helytelen állásponton volt, az egy jutalmat érdemel, tévedése pedig megbocsáttatik neki.

Úgy látjuk, kötelességünk helytelenségeiket nem említeni, a megérdemelt dicsérettel szólni róluk, és szívünket meg kell tisztítani a gyűlölettől bármelyikükkel szemben, mert Alláh, a Magasztos azt mondta: **«Nem egyenlők [a többiekkel] közületek azok, akik még a Győzelem előtt adakoztak és harcoltak; ők magasabb rangúak azoknál, akik csak azután adakoztak és harcoltak. Azonban Alláh mindenkinek megígéri a legjobbat [jutalomként]»**, és rólunk azt mondta Alláh: **«és akik őutánuk jöttek, azt mondják: „Urunk, bocsáss meg nekünk, és azon testvéreinknek, akik megelőztek bennünket a hitben, és ne hagyjál gyűlöletet a szívünkben azok ellen, akik hisznek. Urunk, Te bizony Jóságos és Könyörületes vagy»**.

Hit a „Végső Napban” a Feltámadás Napjában

Hisszük a „Végső Napban”, ami a Feltámadás Napja, és ami után nincs más nap; amikor feltámasztatnak az emberek az örök megmaradásra, vagy az öröm és az élvezet helyén vagy pedig a fájdalmas szenvedés helyén.

Hiszünk a feltámadásban: Alláh, a Magasztos életre kelti a halottakat, amikor Iszráfil angyal belefúj másodszer a kürtbe: **«és megfúvatik a kürt, s elájul mindaz, aki az egekben és a földön van, kivéve azt, akit Alláh meg akar [menteni]; azután másodszer is megfúvatik, és íme ôk felállnak és (végig)néznek»**. Felkelnek az emberek sírjaikból a világok Urához, mezítláb, cipők nélkül, mezítelenül, ruhák nélkül és körülméletlenül: **«Ahogyan véghezvittük az elsô teremtést, újból megtesszük azt; Ígélet ez, amelyet Magunkra vállaltunk, s valóban megtesszük ezt»**.

Hiszük, hogy a tettek feljegyzésének lapjai az emberek jobb kezébe, vagy hátuk mögülről a bal kézbe adatik: **«Az, akinek az írása (feljegyzése) a jobbja ádatik, annak könnyû lesz az elszámolása, és örvendezve tér vissza családjához; az viszont, akinek feljegyzése a háta mögé ádatik, az a pusztulásért fog fohászolni, és be fog menni a lángoló Tûzbe»**, „Minden embernek a nyakába kötöttük a sorsát; a Feltámadás Napján tekercest hozunk elô neki, amit kiterítve talál majd. (Az lesz neki mondva:) „Olvasd a rólad szóló feljegyzést; elegendô vagy magadnak, hogy számot adjál önmagad ellen”».

Hiszük, hogy a Feltámadás Napján elhelyezôdik a mérleg, és nem ér igazságtalanság senkit: **«s akiknek a mérlegük (a jó tettek mérlege) nehéz lesz, azok a boldogulók, akiknek azonban könnyû lesz a mérlegük, azok, akik elvesztették önmagukat, örökre a gyehennában maradnak. A Tûz égeti majd az arcukat, ami a fájdalomtól eltorzul nekik, fogukkal pedig vicsorítanak majd»**, „Aki jó tettel jön elô, annak tízszer annyi lesz a jutalma, aki pedig rossz cselekedettel jön elô, az ugyanannyi rosszat fog elszenvedni; igazságtalanságot nem fognak szenvedni».

Hiszük azt, hogy a legnagyobb közbenjárás Alláh Küldöttéé (Muhammadé, Alláh kegyelme és békéje reâ). Közben fog jární Alláhnál, a Magasztosnál az Ô engedélyével, hogy Ô ítélkezzen szolgálói között, amikor annyi gond és csapás éri majd ôket, amennyit már nem fognak kibírni, s elmennek Ádámhoz, majd Noéhoz, majd Ábrahámhoz, majd Mózeshez, azután Jézushoz, amíg végezetül Muhammadhoz, Alláh Küldöttéhez (Alláh kegyelme és békéje reâ) jut el a közbenjárás.

Hiszük, hogy lesz közbenjárás azoknak a hívôknek, akik bemennek a Tûzbe, azért, hogy kijussanak onnan, és ez a közbenjárás a Prófétát illeti meg (Alláh kegyelme és békéje reâ), és másokat a Próféták, a hívôk és az angyalok közül.

Hiszünk abban, hogy Alláh, a Magasztos ki fog venni népeket a hívôk közül a Tûzbôl, közbenjárás nélkül, az Ô kegye és kegyelme által.

Hiszük, hogy Alláh Küldöttének (Alláh kegyelme és békéje reâ) tava fehérebb színû, mint a tej, édesebb, mint a méz, és jobb illatú, mint a „Muszk”, szélében-hosszában egy havi járásnyi a távolsága; poharai olyan szépek, mint az ég csillagai, és oly sok is van belölük. Nemzetébôl a hívôk jutnak el oda, és aki egyszer iszik belôle, soha meg nem szomjazik azután.

Hiszünk a Pokol felett átvető híd létezésében, az emberek pedig cselekedeteik szerint mennek át rajta. Az elsô közülük úgy, mint a villám, majd a következô mint a szél, majd mint a madár és a gyors ember. A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reâ) ott fog állni a hídnál azt mondván: „Uram! Mentsd meg, mentsd meg!”; addig, amíg a szolgálak cselekedetei már gyengék lesznek; és olyan is eljön, aki kúszni-mászni fog, a híd két szélén pedig fogók lesznek, amelyek fel lesznek függesztve, és elfogják azokat, akikre parancsot kapnak. Lesz olyan, akit megsebesítenek: az megmenekül, és lesz olyan, aki a Tûzbe lökôdik. Hiszünk abban, ami a Kor’ánban és a „Szunnâ”-ban áll arról a napról és félelmetes dolgairól.

Hiszünk a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reâ) közbenjárásában a Kert lakói részére azért, hogy bemehessenek, és ez [a közbenjárás] speciálisan a Prófétát illeti meg (Alláh kegyelme és békéje reâ).

Hiszünk a Kertben és a Tûzben. A Kert az öröm és élvezet helye, amelyet Alláh, a Magasztos elôkészített az óvakodó hívôk részére. Olyan élvezetek és örömök vannak benne, amit szem nem látott, fül nem hallott, és embernek eszébe nem jutott: **«Egy lélek sem tudja, milyen gyönyörûség (élvezet, öröm) rejtôzik fizetségképpen azért, ami [jót] cselekedtek»**.

A Tûz pedig a szenvedés helye, amelyet Alláh, a Magasztos elôkészített a hitetlenek és az igazságtalanok számára; olyan szenvedés és kínzás, amely embernek eszébe sem jut: **«A bûnösöknek Mi bizony elôkészítettünk tüzet, amelynek (füstje és lángja) körülveszi ôket, mint egy sátor, és ha**

segítségért könyörögnek, akkor vizet kapnak segítségül, amely olyan, mint az olvasztott érc, és megsüti az arcukat. Milyen szörnyű ital ez, és mennyire kellemetlen a hely a lefekvéshez).

A Tűz és a Kert most is létezik, és sosem fognak megsemmisülni: **«Akik hisznek, és jótetteket cselekszenek, azokat beengedi a Kertekbe, amelyek alatt folyók folynak; s örökké ott maradnak ôk, és Alláh valóban jó gondoskodással látja el ôket».**

«Alláh bizony megátkozta a hitetlenséget, és lángoló Tüzet készített elő a hitetleneknek. Örökké ott fognak lakni, és nem találnak sem védelmezôt, sem segítôt. Azon a napon, amikor arcuk forgattatni fog a Tűzben, azt mondják ôk: „Bárcsak engedelmeskedtünk volna Alláhnak, és engedelmeskedtünk volna a Küldöttnek!».

Tanúsítjuk azoknak a Kertbe jutását, akiknek ezt tanúsította a Könyv (a KORĀN), és a „Szunnā”, személy szerint vagy jellemzéssel:

A személy szerinti tanúsítás például: Abú Bakr, ‘Omar, ‘Othmán és Ali, valamint akik hozzájuk hasonlóak, akiket a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) személy szerint megnevezett.

A jellemzés általi tanúsítás, mint minden hívőnek és óvakodónak való tanúsítás.

Ugyanúgy tanúsítják azoknak a Tűzbe jutását, akiknek ezt tanúsította a Könyv és a „Szunnā” személy szerint vagy jellemzéssel.

A személy szerinti tanúsítás például: Abú Leheb és ‘Amr Ibn Luhej al-Khuzā’ij és a hozzájuk hasonlóak.

A jellemzéssel való tanúsítás pedig, mint minden hitetlennek, úgynevezett nagy társítást elkövetőnek és képmutatónak.

Hiszünk a sírgödör próbatételében: a halott megkérdezése annak sírjában az Ő Uráról, vallásáról és prófétájáról. **«Alláh megszilárdítja azokat, akik hívők lettek, a szilárd szóval az evilágon és a túlvilágon»;** és a hívő azt mondja: „Uram: Alláh, vallásom: az iszlám, prófétám: Muhammad”, a hitetlen és a képmutató ezzel szemben azt mondja: „Nem tudom! Hallottam az embereket valamit mondani, és én is azt mondtam”.

Hiszünk a sírgödör örömeiben a hívők részére: **«Azoknak, akiknek életét az angyalok elveszik, miközben ôk jó erkölcsűek, azt mondják (nekik): Béke legyen reátok! Lépjetek be a Kertbe [jutalmul] azért, ami [jót] cselekedtetek [az evilágban]».**

Hiszünk a sírgödör gyötrelmeiben a bűnösök, hitetlenek számára: **«Ha láthatnád a bűnösöket, amikor [kínlódnak] a halál kínjaiban, és az angyalok kinyújtják kezüket [azt mondván]: Adjátok ki lelketeket! Ma a megalázás büntetését kapjátok fizetségül azért, mert Alláhhall szemben hazugságot mondottatok, és fennhíjzva elvettétek az Ő jeleit».**

A „hadīth”-ok ebben a témában számosak és ismertek, és a hívőnek hinnie kell mindabban, ami a Könyvben és a „Szunnā”-ban áll ezekről a rejtett dolgokról, és hogy ne forduljon velük szembe amiatt, amit lát az evilágban, mert a másvilág dolgait nem lehet az evilág dolgai szerint mérni és elemezni, a kettő közti hatalmas különbség miatt.

- és Alláh az, aki segítségül hivatik -

Az elrendelésbe, és annak jó és rossz oldalába vetett hit

Hiszünk az elrendelésben, annak jó és rossz oldalában, ami pedig: Alláh elrendelése a létezőkkel szemben aszerint a tudás szerint, amivel Ő megelőzi minden dolog megtörténését, és aszerint, ami bölcsességéből adódik.

Az elrendelésnek négy fokozata van:

Az első fokozat: A TUDÁS

Hiszünk abban, hogy Alláh, a Magasztos mindent tud: tudja azt, ami a múltban történt, ami a jelenben történik, és ami történni fog, és ahogyan történni fog az Ő örök tudásával, amely mindig volt és lesz örökké. Így nem újul meg az Ő tudása tudatlanság után, és nem éri Őt felejtés tudás után.

A második fokozat: A FELÍRÁS

Hiszünk abban, hogy Alláh, a Magasztos leírta mindazt, ami a Feltámadás Napjáig történik és létezik, leírta a „jól őrzött Táblán”: **«Vajon nem tudod, hogy Alláh tudja mindazt, ami az égben és a földön van, az bizony mind az Írásban (Feljegyzésben áll), az bizony könnyű Alláh számára».**

A harmadik fokozat: AZ AKARAT

Hiszünk abban, hogy Alláh, a Magasztos akarta mindazt, ami az egekben és a földön van; semmi sem jön létre (történik meg), csak az Ő akarata által. Amit Alláh akar, az megtörténik, amit nem akar, az nem.

A negyedik fokozat: A TEREMTÉS (létrehozás)

Hiszünk abban, hogy Alláh, a Magasztos: **«Minden dolog Teremtője, és Ő a Megőrzője és az Elrendezője minden dolognak. Az Övé az egek és a föld Kulcsa».**

Ez a négy fokozat tartalmazza és átfogja azt, ami Alláhtól, a Magasztostól, Önmagától, és ami a szolgálóktól történik, és minden beszéd, tett vagy elhagyás a szolgálók részéről ismert dolog Alláh, a Magasztos előtt; le van írva Őnála, és Alláh, a Magasztos akarta és létrehozta azokat **«annak, aki az egyenes úton akar járni. Ám csak akkor akarják, ha úgy akarja Alláh, a világok Ura», «és ha Alláh úgy akarta volna, nem harcoltak volna egymással, ámde Alláh azt tesz, amit akar», «ha a te Urad úgy akarta volna, nem tennék azt meg, hagyd őket együtt a hazugsággal, amit kitalálnak».**

Emellett hiszünk abban, hogy Alláh, a Magasztos az embereknek választási lehetőséget és képességet adott, amelyekkel (ezzel a kettővel) létrejön a cselekedet.

A bizonyítékok arra, hogy az ember cselekedete az ő saját választásával és képességével jön létre:

- 1) Alláh azt mondta: **«Menjeteek szántóföldeitekre, ahogyan akartok»**, és azt is mondta: **«Ha ki akartak volna vonulni, akkor előkészítették volna ahhoz a felszerelést»**. Alláh igazolta azt, hogy az ember saját akarata szerint jár-ke, és az ő akarata szerint készíti elő munkáját.
- 2) A parancsok és a tiltások irányítása az emberek felé. Ha nem lenne választási lehetőségük és képességük, akkor az ezekre a dolgokra való irányítás olyan megbízás lenne, ami kibírhatatlan az ember számára; és ezt visszautasítja Alláh bölcsessége, kegyelme és igaz közlése: **«Alláh nem terhel senkit sem [súlyosabb teherrel], mint amire képes»**.
- 3) A jót cselekedő megdicsérese, a rosszat cselekedő megszidása, és mindkettő megkapja tettéért, amit megérdemel. Ha a tett nem az ember akaratából és választásából történne, akkor a dicséret és a szidás, játék és igazságtalanság lenne. Ettől mentesül Alláh.
- 4) Alláh, a Magasztos elküldte Küldötteit: **«Küldöttekről: örömhírt hozók és intők, hogy a küldöttek [eljötte] után ne legyen az embereknek érvük Alláh ellen»**. És ha az ember tette nem az ő akaratából és választásából történne, nem lenne érvelése érvénytelen a Küldöttek elküldése által.
- 5) Minden cselekvő érzi azt, hogy valaminek a megtétele, vagy annak elhagyása kényszer nélkül történik: feláll, leül, belép, kilép, utazik, és otthon tartózkodik pusztán a saját akaratából, és nem érzi azt, hogy valaki rákényszerítene arra; különbséget tud tenni aközött, hogy a dolgot saját választásából vagy kényszerítés miatt teszi e meg.

A „sarī'a” is különbséget tett bölcsen, és nem részesítette megrovásban az elkövetőt cselekedete miatt, ha kényszer hatása alatt tette azt Alláh jogaival kapcsolatban, Vele szemben.

Úgy látjuk, nincs érve az engedetlennek engedetlensége mellett Alláh elrendelésére hivatkozva, mert az engedetlen azt saját választásával követi el, anélkül, hogy tudná, hogy Alláh elrendelte azt neki. Mert senki sem ismeri Alláh elrendelését, csak miután az már megtörténik: **«Senki sem tudja, mit fog holnap megszerezni»**. Hogyan lehetne érvényes az érvelés olyan dologgal kapcsolatban, amit nem ismert akkor, amikor arra vetemedett, ami alól mentséget keres az érveléssel?! Alláh pedig érvénytelenné tette ezt az érvelést. Azt mondta: **«Azt fogják mondani azok, akik társítanak [Alláhhall]: „Nem társítottunk volna, ha Alláh úgy akarta volna, sem mi, sem apáink, és nem tiltottunk volna meg semmit”. Ugyanígy hazudtolást végeztek azok is, akik ôelöttük voltak, amíg meg nem ízlelték haragunkat. Mondd: „Van valami tudásotok, amit élénk tárhatnátok? Semmi mást nem követtek, mint a gyanakvást, és ti csupán hazudoztok»**).

Azt mondjuk az engedetlennek, aki az elrendeléssel érvel: miért nem tetted meg az engedelmes cselekedetet azt sejtve, hogy Alláh, a Magasztos leírta azt már neked? Mert nincs különbség az engedelmesség és az engedetlenség között abban, hogy tudatlanságod övezi az elrendeltetést a cselekvés létrejötte előtt.

Ezért amikor közölte a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) az ő kortársaival, hogy mindegyiküknek megíródott a helye a Kertekben és a Tűzben is, erre azt mondták: „Vajon ne hagyatkozzunk [Alláhra] a döntésben, és hagyjuk abba a munkát?” Azt mondta Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá): **((Ne! Cselekedjétek, s mindenkinek könnyűvé tétetett az, amire teremtődött))**.

Azt is mondjuk neki: Ha el akarnál utazni Mekkába, és két út vezet oda, és az igazmondó azt közölné veled, hogy az egyik út félelmetes és nehézkes, a másik biztonságos és könnyű, akkor te biztosan a második utat választod, mert ha nem, akkor az emberek örültnek fognak mondani.

Azt is mondjuk neki: ha két munkalehetőség adódik neked, az egyik magasabb jövedelmű, akkor azt fogod választani és nem a másikat. Hogyan választanád akkor a másvilági életre vonatkozó cselekedetek közül a rosszabbat, hogy aztán az elrendelésre hivatkozz?

És azt is mondjuk neki: ha beteg vagy, elmész minden orvoshoz a gyógyulás érdekében, türelmesen tűröd az operáció fájdalmát és a gyógyszer keserűségét; akkor miért nem teszed ezt a szíved (lelked) betegségénél az engedetlenségek miatt?

Hisszük, hogy a rossz dolog nem származtatható Alláhtól az Ő kegyelmének és bölcsességének tökéletessége miatt. A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: **((A rossz pedig nem Tőled van))** [Muszlim hagyományozta], és Alláh elrendelése is ugyanilyen: sosincs benne semmi rossz, és ez Kegyelemességéből és bölcsességéből ered.

A rossz dolog az elrendelés következményeiben lehet, mert a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta a „Qunūt” fohász („Ájtatossági” fohász) alatt, amelyet unokájának, Al-Haszannak tanított: **((és óvj meg a rossz következménytől, amit elrendeltél))**; és így a rossz dolgot hozzá adta ahhoz, amit elrendelt, és emellett a rossz következmény nem teljesen pusztá rossz, hanem egyik oldalról rossz, másiktól jó, vagy pedig egyik helyen rossz, másik helyen pedig jó.

A romlottság, ami a földön van, a terméketlenség, a betegség, a szegénység és a félelem - rossz dolog, amely másrésztől jó. Azt mondta Alláh, a Magasztos: **«Megjelent a romlottság a szárazföldön és a tengeren amiatt, amit az emberek keze elkövetett - hogy [Alláh] egy kóstolót adjon nekik néhány tettükből, hogy talán visszatérnek a helyes útra»**.

A rabló kezének levágása, a házasságtörő megkövezése: a rabló szemében rossz dolog kezének levágása, és rossz dolog a házasságtörő szemében a megkövezés; de másfelől mindez jó nekik a másvilágot illetően, és így nem éri őket evilági és másvilági büntetés együtt. Egy másik helyen pedig: jó dolog, hiszen ezekkel a büntetésekkel érhető el a vagyonok, a hírnév és a származás tisztaságának védelme.

Ez a kitűnő hit, amely tartalmazza ezeket a nagyszerű alapelveket, az ezeket valló ember számára sok látható gyümölcsöt ad.

A hit Alláhbán, a Magasztosban, az Ő neveiben és tulajdonságaiban, az ember részére Alláh megszeretését és az Ő tiszteletét gyümölcsozti, amelyek indokolják az Ő utasításainak elvégzését, és az Ő tiltott dolgainak elkerülését. Ez utóbbiakkal éri el az ember a teljes boldogságot az evilágon és a másvilágon, a személyek részére és a társadalomnak: **«Aki pedig jó cselekedeteket tesz, legyen az férfi vagy nő, és ő hívó, az bekerül a Kertbe, és nem éri őt igazságtalanság, még a legapróbb sem»** [A nők c. szúra, 124. ája].

A hit az angyalokban a következő gyümölcsöket adja:

- 1) A Teremtő, az Áldott és Magasztos hatalmasságának ismerete, és erejének, hatalmának ismerete.
- 2) A köszönet megadása Alláhnak, a Magasztosnak, mert Ő az ügyelője minden embernek; angyalokat bízott meg azzal, hogy őrizzék őket, és hogy leírják tetteiket és egyéb más dolgaikat, érdekeiket.

- 3) Az angyalok szeretete, amiért ők tökéletesen szolgálják a Magasztos Alláhot, és amiért bocsánatot kérnek a hívők számára.

A könyvekben való hit gyümölcsei:

- 1) Alláh kegyelmének és teremtményeire való ügyelésének ismerete, hiszen minden népnek leküldött egy Könyvet, amellyel a helyes útra vezeti őket.
- 2) Alláh bölcsességének megjelenése abban, hogy minden népnek olyan törvényeket szabott ezekben a Könyvekben, amelyek megfelelnek nekik. Ezeknek a Könyveknek a lezárója, a hatalmas Kor'án, megfelel minden teremtménynek minden korban és minden helyen, a Feltámadás Napjáig.
- 3) Alláhnak való köszönet a kegyeiért.

A hit a Küldöttekben a következő gyümölcsöket adja:

- 1) Alláh Kegyelemének és teremtményeire való ügyelésének az ismerete, hiszen elküldött hozzájuk nemes küldötteket az útmutatás és a helyes vezérlés céljából.
- 2) A Magasztos Alláhnak való köszönet ezért a hatalmas kegyért.
- 3) A Küldöttek szeretete, tisztelete és dicsérete úgy, ahogyan az illik, mert ők a Magasztos Alláh Küldöttei és szolgálói közül a legjobbak; Alláh szolgálásának eleget tettek, elvégezték a küldetés közlését és a tanácsadást az Ő szolgálóinak, valamint türelmesek voltak a bántalmazással szemben, amit elszenvedtek.

A hit a „Végső Napban”, a Feltámadás Napjában a következő gyümölcsöket adja:

- 1) Ügyelés az Alláhnak, a Magasztosnak való engedelmesség-re a jutalmat óhajtván azon a Napon, és az engedetlenség elkerülése Vele szemben, félve a büntetéstől azon a Napon.
- 2) A figyelem elvonása arról, amiről lekésik a hívő az evilági élvezetekből és holmijaiból, azzal, amire vágyódik a túlvilági élvezetekből és jutalmakból.

Az elrendelésben való hit gyümölcsei közül:

- 1) Az Alláhra való támaszkodás és hagyatkozás az ok-adásnál, mert ok és következmény egyaránt Alláh elrendelése által létezik.
- 2) A lélek nyugalma és a szív megnyugvása, mert ha az ember tudatában van Alláh elrendelésének, és annak, hogy a rossz dolgok kétségtelenül léteznek, akkor nyugalmat lel a lélek és a szív, és megelégedik az Úr döntésével; és így nincs szebb életű, nyugodtabb lelkű és erősebb nyugalma annál az embernél, aki hisz az elrendelésben.
- 3) Az önteltség elűzése akkor, ha eléri az ember a vágyott dolgot, mert ez Alláhtól való kegy, hiszen elrendelte ebben az esetben a jó és a siker okait; ezért megköszöni ezt Alláhnak, és elhagyja az önteltséget.
- 4) A nyugtalanság és a bosszankodás elűzése a vágyott dolog elmaradásánál vagy a rossz dolog megtörténésénél, mert ez Alláh, a Magasztos elrendelése miatt történik, akié az egek és a föld királysága; ez is kétségtelenül létező dolog, és a hívő ebben türelmes a föntiekre nézve, és jutalmat könyvelhet el.

Erre mutatott rá a Magasztos Alláh, amikor azt mondta: **«Nem esik egyetlen sorscsapás sem a földön, se benneteket el nem ér anélkül, hogy az ne lenne feljegyezve egy Könyvben. Még mielőtt létrehoztuk volna azt [a sorscsapást], ez bizony könnyű Alláhnak.**

Azért, hogy ne essetek kétségbe amiatt, amiről lemaradtatok, és ne örüljetek annak, ami adatott néktek; Alláh nem szereti mindazokat, akik beképzelték és dicsekvőek» [A vas c. szúra, 22-23. ája].

Alláhot, a Magasztost kérjük arra, hogy szilárdítson meg bennünket ebben a hitben,
hogy valósítsa meg annak gyümölcseit számunkra,
növelje irántunk az Ő kegyeit, és ne ferdítse el szívünket, miután elvezetett bennünket a helyes útra;
adjon nekünk könyörületet,
Ő bizony az Adakozó, és a hála Alláhnak jár,
a világok Urának.
Alláh Kegyelme és békéje Prófétánkra, Muhammadra,
az ő családjára, kortársaira és azokra, akik jótettekkel követték őket.

Muhammad Szāleh Al'Othajmīn
Shawwāl 30.
1404. hidzsri év

A fordító: Abdul Fattah Munif

Tartalomjegyzék

Bevezetés.....	1
Hit Allāhban.....	2
Hit az angyalokban.....	7
Hit a Könyvekben (Írásokban).....	7
Hit a küldöttekben.....	8
Hit a „Végső Napban” a Feltámadás Napjában.....	10
Az elrendelésbe, és annak jó és rossz oldalába vetett hit.....	12
Tartalomjegyzék.....	16